

עד גיל 94 סובבה אמו של המלונאי בחדרים וכיבתה אורות מיתרים — כדי לעזור לבנה, חיים שיף

גם נציגי המערך שלחו מיברקיינחמה, בנייה טדי קולק ורב כדמאיר. שני מיברקים התקבלו מיצחק שמיר — האחר בשם מישרדיהחוז והשני ממישרדיאשיהממשלה. כתב שמיר: "חיים יקר, קבל נא, ידידי, תנחומים מקרבילב על פטירת האם היקרה, וזכרונה לברכה. המקום ינחם אותך ואת כל בני המשפחה. בתוך שאר אנלי ציון וירושלים." סיפורה של האם הוא סיפורה של תקופה שגיבוריה כבר נעלמו מזמן. היא עלתה לארץ עם בעלה, רוב, וארבעת ילדיה מהעירייה מלשצובי בפולין, שם השאירה בן המישי, שנפטר אחר כך כתוצאה ממחלה. במאורעות 1936 נהרג הבעל מיריות צלף ערבי בחיפה. האלמנה בת ה-46 התחילה לעבוד בחנות למימכר עופות שחוטים, כדי לפרנס את המישישפחה.

כשנעצר הבן, חיים, שהיה חבר אצ"ל, ונלקח למעצר בלטרון — אפשר היה לפגוש אותה יום-יום כשהיא צועדת עמוסת חבילות מזון, מאפה ירדה, בדרכה הארוכה מה אוטובוס בדרך לכלא. בערבים היתה מפציצה את עורכי הדין בבקשו לעזור לחיפה, הבן, היא שלחה מיכתבים למלך בריטניה ג'ורג' השישי, שבהם כתבה: "יש לי בן טוב, ואין מי שיפרנס אותו. אנא, שחרר אותו". אחרי 11 חודש הוקל לה, כשחיים הועבר לבית-הכלא בעכו, לחמישה חודשים נוספים. מייד אחרי שפרצה מלחמת העז-מאות גוייסו שלושת הבנים למלחמה. כבית נשאר הבן הצעיר, צביקה, כדי לעזור לאם. אך ביום שנודע על הטבח של הפועלים היהודיים שעברו במיפי עליהויוקוק בחיפה, הלך צביקה, שהיה בן 14 וחצי בלבד, והתגייס אף הוא לצבא. אחרי שזיף מיכתב הסכמה של האם.

הוא גוייס ונשלח, ללא אימונים מוקדמים, לקרב ביר-מרדכי, שם נפצע פעמיים. אחרי חודש נהרג צביקה, כשנפלה יד-מרדכי בידי המצרים. ל חייה לא פסקה יפה לעבוד. היא מונתה על-ידי הבן כמנהלת מלון אורגיל בחיפה, ועבדה שם בשכר. היא הכירה כל חברי-כנסת וידעה מה כל אחד מהם נוהג לאכול. אצלה לא היה כיבוד, היא היתה מסתובבת בחדרים ודואגת לכבות אורות מיותרים. מה שהיה מביא אותה לידי כעס היה מה שכינתה "הישראלי המכוער", שהיה מעמיס על צלחתו ולוקח מזון מיותר מהמיוזנונים. היא לא התביישה להעיר, ואפילו להוריד מנות מיותרות. גם כשפרשה, לפני 10 שנים, ועברה להתגורר במלון דיפלומט בירושלים, המשיכה לכבות את האורות, והיתה מסתובבת במלון כבעלת המקום. ליפה שיף היה מפתח לחדר עבודתו של בנה. לא אחת היא היתה נכנסת לחדר ומסלקת את היושבים בו, כטענה: "שחיימקה עבר מספיק, הוא עייף, ואתם מבלבלים לו את המוח.

הגברת עד גיל 84 המי שיכה האם הישי שנה לה את מלון אורגיל בחיפה.

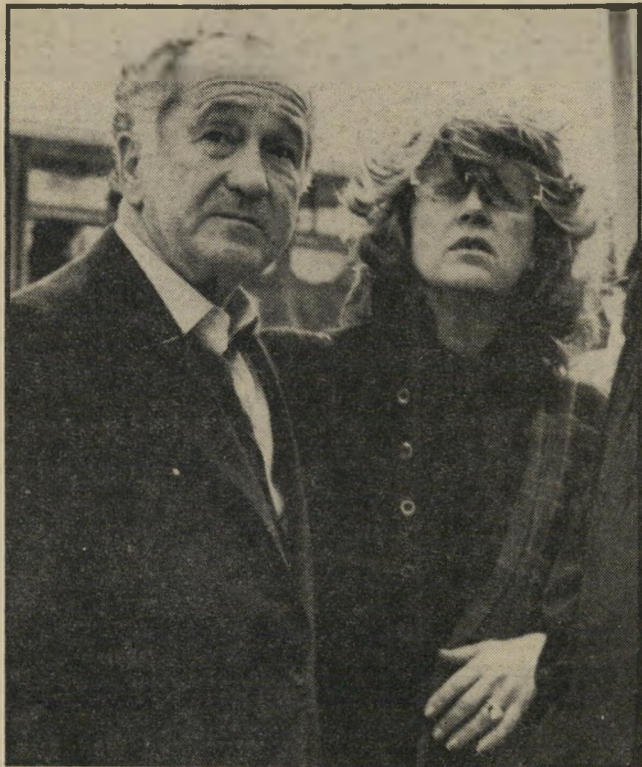

בני חרישי חיים שיף, בעל רשת-המלוי-פני 10 שנים, כשנחלשה, דאג שתהיה לה אחות

הבאתי לו שישלע (קערת) עם קומפוט-מפוחים שהוא אוהב". כשנסעה איתו ועם שושנה שיף לפסטיבל הסרטים בקאן, לקחה עימה צינצנות מלאות כחורת מעשה ירדה. "איך אפשר לאכול רגים כלי החזרת שחיים אוהב?" שאלה. בחגיגתחנוכה האחרון הגישה לבנה חיים רמייחחנוכה של 10 אלפים שקל. לידירתו, המליונרית בזכות עצמה, איילה, הודיעה: "גם בשבילך יש לי משהו". היא רוקנה את המעות בארנק, כשהיא מסבירה: "שתרעי שגם זה הרבה כסף". צער רב נגרם לה בגלל העובדה שהמישישפחה היא קטנה. ליוסף הבכור אין ילדים, לחיים יש בן אחד, רובי, שנקרא על שם בעלה שנהרג, ולדוד יש שני ילדים, שאותם כמעט שלא הכירה. אחרי שהתעוררה מניתוח כביטנה, בגלל סיבוך-מעיים שבו לקתה — זאת היתה המחלה הרשונה שלה בימי חייה — היו המילים האחרונות לפני מותה לכן חיים: "איך הוב גישט אין גרושן" (איך לי אף פרוטה).

שולמית יריב

צמודה, שיצאה לפנסיה, ושחיה עם בעלה לצד האם. בדירת פנטהאוז במלון דיפלומט ירושלים. חיים היה לצידה ברנעיה האחרונים בבית-החולים שבו נותחה.

שושנה וחיים

שושנה ויגנר-שיף היתה לצידו של המיליונר חיים שיף בזמן ההלוויה, ואילו אשתו בנפרד של חיים, איילה שיף, לא הגיעה ללוויה, שנערכה ביום שני שעבר.

שלושה בנים ונכד משמאל: הי-אח הבכור וי-חיים, האח דויד וחיים שיף, אח נוסף, צביקה, נהרג במלחמת-העצמאות. בקרבות הדרום, בגיל 15 בלבד. היה זה ביד-מרדכי, שנפלה בידי הצבא המצרי.